

Swarts laat de cello meesterlijk zingen

Lucia Swarts laat haar cello zingen en knorren. Mayke Rademakers wijdt haar cello-album aan Spaanse en Latijns-Amerikaanse muziek.

NRC, Joep Stapel, 5 april 2016

The Italian origins of the violoncello: dat is precies waar Lucia Swarts, celliste van onder meer de Nederlandse Bachvereniging, de luisteraar op trakteert. De cello maakte in de tweede helft van de 17de eeuw in Italië een enorme ontwikkeling door, die Swarts laat horen aan de hand van verrassend en divers repertoire. Als solostem in sonates van Alessandro Scarlatti en Bononcini, maar óók in begeleidingsrol, in een onbekende kamerkantate van Lulier, of in canon met een andere cello.

Gelouterde krachten als klavecijnist Siebe Henstra en sopraan Johannette Zomer staan Swarts voortreffelijk bij.

Een van de innovaties was indertijd het omwikkelen van de darmsnaren. Waar je een cellosolo in later eeuwen steevast herkent aan de sprong naar de hoogste snaar, wilde Domenico Gabrielli – zelf cellist – juist álle snaren laten horen. De cello is bij hem in zekere zin een completer instrument, en Swarts laat het in al zijn facetten meesterlijk zingen en knorren.

Ze wisselt Domenico Gabrielli's prachtige onbegeleide etudes (Riccercas) af met geweldige drieminutensonates van Giuseppe Maria Jacchini: muziekwereldjes in een notendop.